

Arrest

nr. 281 150 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 11 oktober 2020, samen met haar drie kinderen M., S. en H., en twee kinderen van haar zus, C. en Su., diende op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

De vingerafdrukken van de zoon van verzoekster, M., werden op 9 december 2019 afgenomen te Roemenië (Eurodac).

1.2. Op 24 mei 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat verzoekster internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 25 mei 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 30 augustus 2021 van 08.40 tot 11.20 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het bijzijn van een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat meester Moretus, loco meester Schellemans, was gans het persoonlijk onderhoud aanwezig. U werd een tweede keer gehoord op 5 april 2022 van 14.12 tot 15.48 in het bijzijn van een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat meester D'Haenens, loco meester Schellemans, was gans het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawadle clan te behoren. U bent geboren in januari 1980 te Burda'ar, in het district Cadale in de provincie Middle Shabelle. U heeft geen school gelopen maar verklaart Somali te kunnen lezen en schrijven. In Burda'ar was u werkzaam als naaister. In februari 2001 huwde u religieus met A.I.W. met wie u drie kinderen heeft: M., geboren in maart 2006, S., geboren in juli 2008 en H., geboren in mei 2012. Ongeveer in april 2016 scheidde u religieus van uw echtgenoot.

Nadat Al-Shabaab uw zoon M. en de zoon Su. van uw zus Sa. wilde rekruteren, verlieten jullie Burda'ar en namen jullie intrek bij uw neef in het Shibis district in Mogadishu. Ook in Mogadishu ontvingen jullie bedreigingen van Al-Shabaab en in oktober 2018 werd een aanslag gepleegd op het huis waar u verbleef, waarbij uw neef om het leven kwam en u en uw zus verwondingen opliepen. U verbleef gedurende een halve tot een volle maand in het Medina ziekenhuis in Mogadishu. Na uw ontslag uit het ziekenhuis verbleef u samen met uw kinderen en de kinderen van uw zus op verschillende adressen in Mogadishu tot u Somalië in oktober 2018, na een verblijf van twee maanden in Mogadishu, tezamen met uw kinderen en de kinderen van uw zus, met behulp van een smokkelaar per vliegtuig verliet. Uw zus kon omwille van haar verwondingen de reis niet ondernemen.

Met door de smokkelaar voorziene paspoorten gingen jullie naar Turkije alwaar jullie tot 8 maanden in een door de smokkelaar geregelde kamer in Istanbul verbleven. Vervolgens reisden jullie per boot naar Griekenland waar u 11 maanden in Athene woonde. Vanuit Griekenland nam u het vliegtuig naar een voor u onbekende bestemming. Na aankomst op de luchthaven reden jullie ongeveer een uur per auto naar een hotel waar u twee à drie nachten verbleef. Tijdens uw verblijf aldaar nam de politie uw vingerafdrukken en die van de smokkelaar. U verklaart niet op de hoogte te zijn internationale bescherming te hebben gekregen in Roemenië. Vervolgens namen jullie het vliegtuig naar België en na een trein te hebben genomen, wendde u zich tot de bevoegde asielinstanties en diende u 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag dienden ook de kinderen van uw zus in hun naam een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Roemenië aangezien u Roemenië niet kent, u en uw kinderen België kennen en uw kinderen in België schoollopen en u om die redenen graag in België wenst te blijven.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een medisch attest vrouwelijke genitale verminking (verder VGV) op naam van uw dochter H. (Dr. Ramboer, dd. 05/02/2021), een medisch attest VGV op uw naam (Dr. Ramboer, dd. 05/02/2021), een medisch attest VGV op naam van uw dochter S. (Dr. Ramboer, dd. 05/02/2021), uw medisch dossier en een e-mail van uw advocaat meester Moretus van 7 april 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Roemenië. Deze vaststelling wordt door u betwist, doch niet weerlegd.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Roemenië, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier kan worden aangenomen dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Roemenië op 9 december 2019. Nadat aan Roemenië informatie werd gevraagd betreffende het door u ingediende verzoek om internationale bescherming, ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) een antwoord van Roemenië betreffende A.M.A., geboren op 5 januari 2005 te Mogadishu. Voornoemd persoon, wiens verzoek op 9 december 2019 werd ingediend, ontving op 13 februari 2020 een verblijfsvergunning, geldig tot 13 februari 2023 en een reisdocument geldig tot 2 juni 2022 alsook een visum geldig van 30 november 2019 tot 27 februari 2020. Het verzoek werd op 7 februari 2020 ingewilligd en verzoeker ontving het vluchtelingenstatuut. Verzoeker kwam op 9 december 2019 het Roemeense grondgebied binnen via Henry Coanda International airport en verliet het grondgebied op 21 september 2020 via Iasi International airport (zie administratief dossier). Daar het verwonderde dat de Roemeense autoriteiten een afwijkende identiteit hadden overgemaakt, werd nogmaals bevestiging gevraagd aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) betreffende de overgemaakte Eurodac Hit, waarop DVZ het CGVS op de hoogte stelde dat uw vingerafdrukken van te slechte kwaliteit waren voor een Eurodac resultaat. De DVZ deelde echter mee dat de vingerafdrukken van uw minderjarige zoon M. wel een positief Eurodac resultaat gaven voor Roemenië waardoor geconcludeerd kon worden dat het Eurodac resultaat eveneens voor u geldig is aangezien jullie samen reisden. Bovenstaande kan bovendien eveneens de afwijkende identiteit overgemaakt door de Roemeense autoriteiten verklaren. U geconfronteerd met de bevestiging van Dienst Vreemdelingenzaken dat de vingerafdrukken van uw zoon M. overeenkomen met vingerafdrukken genomen in Roemenië, stellende dat er internationale bescherming werd toegekend, beweert u dat zijn vingerafdrukken in Roemenië niet werden afgenomen (zie infra) (zie notities dd. 05/04/2022, p. 17).

Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 30/08/2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich immers tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, gezondheidszorg en scholing, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (zie notities dd.30/08/2021, p.6 en p.21-22). Het tweede persoonlijk onderhoud stelt u, naast uw volharding geen statuut te hebben ontvangen in Roemenië, een leven te hebben opgebouwd in België en dat uw kinderen in België school lopen. U voegt toe niet te kunnen aangeven of u al dan niet in Roemenië zou kunnen wonen omdat u geen ervaring heeft met Roemenië aangezien u er niet in een

centrum woonde of een interview had (zie notities dd. 05/04/2022, p. 17-18). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Roemenië te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke gezondheidstoestand en de aanwezigheid van uw minderjarige kinderen, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Wat betreft uw fysieke gezondheidstoestand dient bovendien opgemerkt dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft u 'goed' en 'ok' te voelen, u voor het laatst in oktober 2021 injecties kreeg en u momenteel, mits het innemen van pijnstilling, geen pijn heeft (zie notities dd. 05/04/2022, p. 8).

Bovendien dient opgemerkt dat u vóór de toekenning van de status blijkt te zijn vertrokken wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Ook de vaststelling dat u beschikte over middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Dienaangaande dient bovendien opgemerkt dat u in België reeds ongeveer twee maanden heeft gewerkt als schoonmaakster en u op het moment van het tweede persoonlijk onderhoud van 5 april 2022 werkzaam was als tomatenplukster (zie notities dd. 05/04/2022, p. 7).

Overigens dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan blijken dat u een reëel en waarachtig beeld heeft geschetst wat betreft uw reis en uw verblijf in Roemenië. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Somalië in april 2019 te hebben verlaten na een verblijf van 8 maanden in Mogadishu (zie verklaring DVZ, vraag 10 en 32). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS echter stelt u slechts 2 maanden in Mogadishu te hebben gewoond vooraleer u Somalië in oktober 2018 verliet. Het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u 6 maanden in Mogadishu te zijn geweest, vooraleer u het land in april 2019 verliet. U geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen stelt u mogelijks een fout te hebben gemaakt en niet slechts twee maanden in Mogadishu te zijn geweest. Gewezen op uw eerdere verklaring Somalië in oktober 2018 te hebben verlaten, geeft u aan in oktober 2018 uit Burda'ar te zijn vertrokken (zie notities dd. 05/04/2022, p. 10). U reisde per vliegtuig met een blauw document (voor de DVZ een rood paspoort) naar Turkije waar u 8 maanden verbleef vooraleer u per boot naar Griekenland ging. In Griekenland verbleef u, volgens uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, 11 maanden in Athene, terwijl u voor de DVZ aangaf niet te weten in welke stad u was. Het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u ongeveer 8 à 9 maanden in Griekenland te zijn geweest (zie notities dd. 05/04/2022, p. 12). Voor de DVZ verklaarde u vervolgens te voet en per auto via onbekende landen naar Roemenië te zijn gegaan alwaar u vermoedelijk in augustus 2020 aankwam en u een maand bij de smokkelaar in een onbekende stad verbleef (zie verklaring DVZ, vraag 32). Op de zetel van het CGVS verklaart u op 30 augustus 2020 vanuit Griekenland een vliegtuig te hebben genomen naar een onbekend land, vanuit de luchthaven gedurende ongeveer een uur te hebben gereden tot een hotel waar u twee à drie nachten verbleef. Tijdens uw verblijf in dat hotel werden uw vingerafdrukken en die van de smokkelaar door de politie genomen. De politie zei in het hotel te moeten blijven aangezien ze zouden terugkomen. Vervolgens reisde u per vliegtuig naar België (zie notities, p. 16-18). U tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geconfronteerd met uw bewering voor de DVZ te voet en per auto via onbekende landen naar Roemenië te zijn gegaan, antwoordt u veel problemen te hebben gekend en het u daarom mogelijks niet te herinneren. Gevraagd hoe het komt dat u zich voor de DVZ wel herinnerde in Roemenië te zijn geweest en u dat tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS niet met zekerheid weet, stelt u de vorige keer [voor de DVZ] niet naar Roemenië te zijn gevraagd en het nu te hebben vernomen. U erop gewezen dat zelf te hebben verklaard, geeft u aan dat het mogelijks Roemenië was maar het niet zeker te weten. U voegt toe niet graag in Roemenië te zijn geweest, veel kinderen bij te hebben gehad en het toen moeilijk te hebben gehad (zie notities, p. 16). Na confrontatie met uw verklaring één maand in Roemenië te zijn geweest, beweert u dat niet te hebben vermeld (zie notities, p. 18). Het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u Griekenland de 10de maand van 2020 te hebben verlaten en een deel van de reis te hebben gewandeld en een deel van de reis met de auto te hebben afgelegd, waarna de smokkelaar jullie naar een hotel bracht, alwaar u één week (7 dagen) zat. Die week kwam de politie naar het hotel en werden uw vingerafdrukken genomen, waarna de smokkelaar u per trein naar België bracht. Verder echter stelt u Griekenland per vliegtuig, gebruik makend van een rood paspoort, te hebben verlaten met een Somalische smokkelaar wiens naam u zich niet herinnert, die u naar Engeland zou brengen. Vervolgens landden jullie op een plaats waar jullie

vingerafdrukken werden genomen, namelijk in Roemenië. De smokkelaar bracht jullie van de luchthaven naar een hotel, waar de politie 's nachts arriveerde. Uw vingerafdrukken en die van de smokkelaar werden genomen en drie nachten later namen jullie een taxi naar de luchthaven. U meent dat de vingerafdrukken van uw kinderen niet werden genomen, wat echter wordt tegengesproken door de informatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Gevraagd of jullie identiteitsgegevens werden genoteerd, geeft u aan dat uw naam, de naam van uw kinderen en van de smokkelaar werden genoteerd, gebruik makende van een Somalische tolk die werd opgebeld. U beweert de echte namen te hebben opgegeven (zie notities dd. 05/04/2022, p.5 en p.10, p.13-15). U weet de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet op te helderen waardoor dient te worden vastgesteld dat u geen zicht biedt op uw reële levensomstandigheden in Roemenië. Dienaangaande dient tenslotte opgemerkt dat uit het Eurodac Search Result blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië werd opgetekend op 9 december 2019 wat evenmin in overeenstemming is met uw verklaringen in vermoedelijk augustus 2020 in Roemenië te zijn aangekomen en er een maand te zijn geweest (zie verklaring DVZ, vraag 32), dan wel in oktober 2020 gedurende twee à drie nachten (of een week) in Roemenië te hebben vertoefd (zie notities dd. 30/08/2021, p. 22 en dd. 05/04/2022, p.14). U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd met uw verklaring Griekenland in oktober 2020 te hebben verlaten, maar volgens informatie waarover het CGVS beschikt reeds op 9 december 2019 in Roemenië te zijn geregistreerd, geeft u aan in 2019 niet daar [in Roemenië] te zijn geweest. U nogmaals om een verklaring gevraagd, stelt u geen idee te hebben en reeds te hebben aangegeven wanneer u in Roemenië toekwam (zie notities dd. 05/04/2022, p.15). U tenslotte, nogmaals gevraagd een verklaring te bieden voor uw afwijkende verklaringen betreffende de duur van uw verblijf in Roemenië en u aangespoord om de waarheid te vertellen, volhardt u de waarheid te hebben verteld en dat u als Moslim tijdens de Ramadan niet mag liegen. U voegt toe tijdens de reis wat dingen te kunnen vergeten aangezien het moeilijk is om met kinderen te reizen (zie notities dd. 05/04/2022, p. 17).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft het door uw advocaat na het eerste persoonlijk onderhoud aangehaalde AIDA rapport, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Roemenië, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonde dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Roemenië niet effectief zou zijn.

Hetzelfde dient vastgesteld met betrekking tot de email van uw advocaat, meester Moretus, van 7 april 2022 stellende dat de integratie en de sociale rechten van begunstigten van internationale bescherming absoluut geen prioriteit zijn voor de Roemeense autoriteiten door de massale stijging van asielzoekers en gebrek aan opvang waardoor er een gebrek aan informatie bestaat met betrekking tot de rechten en plichten van asielzoekers en begunstigten van internationale bescherming. Uw advocaat stelt bovendien dat het recht op accommodatie en sociale zekerheid enkel bestaat op voorwaarde dat men binnen de drie maanden na toekenning van een statuut wordt ingeschreven in het integratieprogramma. Dat, zoals uw advocaat meent, het CGVS moet aantonen dat u en uw minderjarige kinderen bij terugkeer naar Roemenië niet dakloos zullen zijn, kan niet worden bijgetreden aangezien ten eerste werd vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken aangaande uw verblijf in Roemenië en vervolgens omdat een verwijzing naar algemene rapporten betreffende de tekortkomingen in een Europese lidstaat niet kan volstaan om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De door u neergelegde documenten vrouwelijke genitale verminking wijzigen bovenstaande conclusie niet daar zij betrekking hebben op een vrees in hoofde van uw dochter H. bij terugkeer naar Somalië. Wat betreft de neerlegging van uw medisch dossier, teneinde aan te tonen dat u veel pijn heeft aan uw knie ten gevolge van de explosie in Somalië en u daardoor niet langer dan vijf minuten kan rechtstaan en niet langer dan tien minuten kan stappen en waarvoor u in België in behandeling bent (zie notities, p. 19),

dient opgemerkt dat uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Ook verklaart u in het kader van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, mits pijnstilling, geen pijn meer te hebben en geen injecties meer te moeten hebben. Dit stelt u bovendien in staat te werken (zie notities dd. 05/04/2022, p. 7-8).

Op basis van artikel 57/5 quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven een kopie te verkrijgen van de notities van het persoonlijk onderhoud en indien gewenst opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Het CGVS ontving geen opmerkingen waardoor u wordt geacht om in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

1.3. Ter terechtzitting bevestigen de partijen dat de kinderen van verzoeksters zus, C. en Su., werden erkend als vluchteling door de commissaris-generaal. Volgens de advocaat van verzoekster dateren deze beslissingen van 15 september 2022.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag;
- artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en de artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;
- artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 4 en 20, punt 5 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna 'Kwalificatierichtlijn');
- artikelen 10 en 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijk procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna 'Procedurerichtlijn');
- artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst stelt verzoekster dat het helemaal niet zeker is dat ze wel degelijk de internationale bescherming geniet in Roemenië. De bestreden beslissing steunt louter op de EURODAC-gegevens van haar zoon M. (verzoekschrift, stuk 2). Haar eigen vingerafdrukken waren immers niet leesbaar.

Verzoekster heeft steeds verklaard dat ze slechts enkele dagen in Roemenië verbleef en nooit de internationale bescherming heeft verzocht. De bestreden beslissing steunt noch op de eigen verklaringen van verzoekster, noch op de Eurodac-gegevens van de andere kinderen van verzoekster (of de kinderen van haar zus), noch op enige informatie omtrent verzoekster van de Roemeense autoriteiten.

Er was geen Eurodac-hit Marked Status voorhanden. De bewijslast ligt bij de commissaris-generaal. Deze moet aantonen dat verzoekster zelf een statuut heeft. Verzoekster citeert rechtspraak van de Raad.

Verzoekster verwijst ook naar een rapport van het FRA dat stelt dat Eurodac soms inconsistenties vertoont.

Er werd ook niet onderzocht of de overige kinderen van verzoekster de bescherming genieten, hetgeen heeft geleid tot vernietigingsarresten in het verleden.

De kinderen van verzoeksters zus werden niet bevraagd over Roemenië tijdens hun persoonlijk onderhoud. Zij hebben nog geen beslissing van de commissaris-generaal ontvangen maar er werd alvast geen woord over Roemenië gerept tijdens hun persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 3). Hieruit kan er worden afgeleid dat hun vrees ten opzichte van Somalië onderzocht zal worden en niet Roemenië. De commissaris-generaal gaat er voor deze kinderen, integendeel tot verzoekster en haar kinderen, dus niet van uit dat zij een beschermingsstatus in Roemenië hebben. Verzoekster is daarentegen uit Somalië gevlucht met haar eigen kinderen én de kinderen van haar zus. Zij hebben de hele weg tot België samen afgelegd waarbij verzoekster zich als een moeder over de kinderen van haar zus heeft ontfremt.

Verzoekster ziet niet in waarom in haar dossier wel wordt beslist dat zij bescherming geniet in Roemenië en in het dossier van haar nichtje en neefje niet. Elke transparantie en logica ontbreekt in de bestreden beslissing.

Rekening houdend met het kwetsbaar profiel van verzoekster en met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken, had de bestreden beslissing verzoekster het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt zij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt verder dat, zelfs al had verzoekster de internationale bescherming in Roemenië, dat men niet verplicht is om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Ze licht theoretisch toe. Ze stelt dat moet worden nagegaan of verzoekster effectief kan rekenen op de bescherming die haar werd toegekend en of ze niet wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In casu werd hier geen onderzoek naar gevoerd. Verzoekster licht toe als volgt:

“Artikel 33 van de Procedurerichtlijn en artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet dienen te worden toegepast in het licht van artikel 3 EVRM, dat bepaalt dat “niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Indien verzoekster bij een terugkeer naar Roemenië onderworpen zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, kan zij niet langer rekenen op de bescherming die haar aldaar geboden wordt en moet verwerende partij haar verzoek om internationale bescherming bijgevolg onvankelijk verklaren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in haar arrest C.K. e.a. t. Slovenië (C-578/16 PPU) van 16 februari 2017 als volgt:

“93. Een dergelijke lezing van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening zou bovendien onverenigbaar zijn met het feit dat artikel 4 van het Handvest een algemene bepaling is, die alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Daarnaast zou het kennelijk onverenigbaar zijn met het feit dat dat verbod een absoluut verbod is, indien lidstaten een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen voor een asielzoeker niet in aanmerking zouden hoeven te nemen met het argument dat dat risico niet voortvloeit uit een systeemfout in de verantwoordelijke lidstaat.”

Hoewel dit arrest handelt over de overdracht van een asielzoeker naar een andere lidstaat, is dit mutatis mutandis ook van toepassing op personen die een internationaal beschermingsstatuut hebben verkregen in een andere lidstaat.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in haar arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov (C-297/17) van 19 maart 2019 het volgende over materiële deprivatie in geval van terugkeer naar een EU-lidstaat waar verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft:

“88. Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens nietontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 89. In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 90. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaandemateriële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Hierbij worden omstandigheden zoals gebrek aan voedsel en een woonruimte genoemd als elementen om in acht te nemen of er al dan niet sprake is van een tekortkoming onder artikel 3 EVRM.

Daarbij wenst verzoekster op te merken dat erbarmelijke socio-economische omstandigheden eveneens een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken, zoals bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het arrest *M.S.S. tegen België en Griekenland* (21 januari 2011) onderzoekt het Hof of socio-economische omstandigheden een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken:

“249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman*, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited *Muslim* case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above). What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs.

[...]

252. That said, the Court must determine whether a situation of extreme material poverty can raise an issue under Article 3.

253. The Court reiterates that it has not excluded “the possibility that the responsibility of the State may be engaged [under Article 3] in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity” (see *Budina v. Russia*, dec., no. 45603/05, ECHR 2009...).

Het Hof besluit in deze zaak dat de Griekse overheid, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van asielzoekers, verantwoordelijk is voor de levensomstandigheden door de afwezigheid van publieke maatregelen ondanks de wettelijke verplichting:

“263. In the light of the above and in view of the obligations incumbent on the Greek authorities under the European Reception Directive (see paragraph 84 above), the Court considers that the Greek authorities

have not had due regard to the applicant's vulnerability as an asylum seeker and must be held responsible, because of their inaction, for the situation in which he has found himself for several months, living in the street, with no resources or access to sanitary facilities, and without any means of providing for his essential needs. The Court considers that the applicant has been the victim of humiliating treatment showing a lack of respect for his dignity and that this situation has, without doubt, aroused in him feelings of fear, anguish or inferiority capable of inducing desperation. It considers that such living conditions, combined with the prolonged uncertainty in which he has remained and the total lack of any prospects of his situation improving, have attained the level of severity required to fall within the scope of Article 3 of the Convention.

264. It follows that, through the fault of the authorities, the applicant has found himself in a situation incompatible with Article 3 of the Convention. Accordingly, there has been a violation of that provision."

In het arrest Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk (28 november 2011) sprak het Hof zich nogmaals uit over deze kwestie:

"278. In *Salah Sheekh v. the Netherlands*, cited above, the Court held that socioeconomic and humanitarian conditions in a country of return did not necessarily have a bearing, and certainly not a decisive bearing, on the question whether the persons concerned would face a real risk of ill-treatment within the meaning of Article 3 in those areas (§ 141). However, in *N. v. the United Kingdom*, cited above, the Court held that although the Convention was essentially directed at the protection of civil and political rights, the fundamental importance of Article 3 meant that it was necessary for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases. It therefore held that humanitarian conditions would give rise to a breach of Article 3 of the Convention in very exceptional cases where the humanitarian grounds against removal were "compelling" (§ 42).

279. In the recent case of *M.S.S. v. Belgium and Greece [GC]*, no. 30696/09 of 21 January 2011, the Court stated that it had not excluded the possibility that the responsibility of the State under Article 3 might be engaged in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found himself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity (§ 253). In that case, the applicant had spent months living in a state of the most extreme poverty, unable to cater for his most basic needs: food, hygiene and a place to live. Added to that, the Court noted the applicant's ever-present fear of being attacked and robbed and the total lack of any likelihood of his situation improving (§ 254). It held that the conditions in which the applicant was living reached the Article 3 threshold and found Greece in breach of that Article as it was the State directly responsible for the applicant's living conditions (§ 264). It also found Belgium to be in breach of Article 3 because, *inter alia*, it had transferred the applicant to Greece and thus knowingly exposed him to living conditions which amounted to degrading treatment (§ 367). [...] 282. If the dire humanitarian conditions in Somalia were solely or even predominantly attributable to poverty or to the State's lack of resources to deal with a naturally occurring phenomenon, such as a drought, the test in *N. v. the United Kingdom* may well have been considered to be the appropriate one. However, it is clear that while drought has contributed to the humanitarian crisis, that crisis is predominantly due to the direct and indirect actions of the parties to the conflict. The reports indicate that all parties to the conflict have employed indiscriminate methods of warfare in densely populated urban areas with no regard to the safety of the civilian population (see paragraphs 82, 123, 127, 132, 137, 139-140 and 160, above). This fact alone has resulted in widespread displacement and the breakdown of social, political and economic infrastructures. Moreover, the situation has been greatly exacerbated by al-Shabaab's refusal to permit international aid agencies to operate in the areas under its control, despite the fact that between a third and a half of all Somalis are living in a situation of serious deprivation (see paragraphs 125, 131, 169, 187 and 193, above).

283. Consequently, the Court does not consider the approach adopted in *N. v. the United Kingdom* to be appropriate in the circumstances of the present case. Rather, it prefers the approach adopted in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, which requires it to have regard to an applicant's ability to cater for his most basic needs, such as food, hygiene and shelter, his vulnerability to ill-treatment and the prospect of his situation improving within a reasonable time-frame (see *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 254)."

Conform de rechtspraak van het Europees Hof dienen bijgevolg de humanitaire en socioeconomische omstandigheden voor verzoekster in Roemenië eveneens in aanmerking te worden genomen om te bepalen of verzoekster een risico op een schending van artikel 3 EVRM loopt bij terugkeer.

De uitoefening van de socio-economische rechten, eigen aan de internationale beschermingsstatus, maakt dus integraal deel uit van de internationale bescherming die verzoeker moet kunnen genieten in de zin van artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij kan dus niet beweren dat de precaire socioeconomische omstandigheden in Roemenië het verlenen van internationale bescherming niet kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker toont hieronder aan dat de rechten in het kader van zijn beschermingsstatus niet effectief zijn vanwege de mensonwaardige levensomstandigheden, het gebrek aan sociale/medische zorg en de huidige behandeling van vluchtelingen door de Roemeense maatschappij. De socio-economische rechten die voortvloeien uit die status worden in de praktijk niet toegepast in Roemenië.

Hoewel een vermoeden heerst dat alle lidstaten van de Europese Unie dezelfde waarborgen bieden aan vluchtelingen, hen reële bescherming bieden en hun fundamentele rechten respecteren, is dit vermoeden weerlegbaar (zie HvJ, C-297/17 van 19 maart 2019, §86).

1. De situatie van verzoeker in Roemenië: schending van artikel 3 EVRM

2.1. Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoekster geen persoonlijke ervaringen aanhaalt, geen inspanningen heeft geleverd om haar leven op te bouwen in Roemenië, dat ze zelfredzaam zou zijn, en dat ze geen waarachtig beeld heeft geschetst over haar verblijf in Roemenië. Bovendien geeft zij aan dat haar verhoogde kwetsbaarheid, omwille van haar fysieke gezondheidstoestand en de aanwezigheid van haar minderjarige kinderen, hieraan geen afbreuk doet. Hoewel dit elementen kunnen zijn waarmee rekening kan worden gehouden bij het onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Roemenië, volstaat dit geenszins om de volledige bestreden beslissing op te baseren.

Verwerende partij laat volledig na om enig onderzoek te voeren naar de levensomstandigheden in Roemenië, en de situatie waarin verzoekster en haar kinderen concreet zouden terechtkomen bij terugkeer. Er bevindt zich geen enkele objectieve landeninformatie in het administratief dossier. Hiermee begaat zij een flagrante schending van haar samenwerkings- en onderzoeksplicht.

Verzoekster algemene verwijzingen naar problemen met betrekking tot huisvesting, gezondheidszorg en scholing in Roemenië wordt ondersteund door de beschikbare objectieve landeninformatie (waarvan elk spoor ontbreekt in het administratiedossier) omtrent de problemen waarmee erkende vluchtelingen kampen in Roemenië.

Verzoekster vraagt zich af op welke objectieve informatie verwerende partij haar aannames en inschattingen baseert? Verwerende partij trekt haar conclusies niet op basis van verifieerbare informatie, maar op basis van assumpties en buikgevoel. Zij verschuilt zich achter een gebrek aan tastbaar bewijs, maar laat volledig na om de realiteit degelijk in rekening te brengen. Dit is echter lijnrecht tegen de richtlijnen van UNHCR :

“The credibility assessment should be based on the available relevant evidence and not on the decisionmaker’s intuition or gut feeling. Speculative argument that fails to rely on objective and reliable sources of information and that reflects the decision-maker’s own theory about how the applicant or others could or should have acted, or about how certain events could or should have unfolded, violates the principle of objectivity. As expressed in Australian guidance: “What is capable of being believed is not to be determined according to the Member’s subjective belief or gut feeling about whether an applicant is telling the truth or not. A Member should focus on what is objectively or reasonably believable in the circumstances.”

2. 2 Ten tweede moet er rekening worden gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekster, zijnde een alleenstaande vrouw met 3 minderjarige kinderen en medische problemen. Verwerende partij schuift derhalve de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster compleet terzijde. Zij geeft hierover slechts het volgende aan:

“De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijk indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke gezondheidstoestand en de aanwezigheid van uw minderjarige kinderen, doet hieraan geen afbreuk aangezien u evenmin aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstige risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest [...].

Wat betreft uw fysieke gezondheidstoestand dient bovendien opgemerkt dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft u 'goed' en 'ok' te voelen, u voor het laatst in oktober 2021 injecties kreeg en u momenteel, mits het innemen van pijnstilling, geen pijn heeft (zie notities dd. 05/04/2022, p.8)"

Verwerende partij had de kwetsbaarheid van verzoekster als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen moeten onderzoeken, quod non. Bovenstaande argumentatie volstaat absoluut niet opdat de kwetsbaarheid van verzoekster niet onderzocht zou moeten worden.

Dergelijke handelswijze en besluitvorming getuigt van bijzondere onzorgvuldigheid.

Volgens §§ 232 en 251 van M.S.S. t. België en Griekenland van het EHRM van 21 januari 2011, worden asielzoekers als groep reeds als bijzonder kwetsbaar beschouwd vanwege alles wat zij onderweg meemaken en de traumatische ervaringen die zij eerder kunnen hebben gehad:

"232. (...) In the present case, the Court must take into account that the applicant, being an asylum seeker, was particularly vulnerable because of everything he had been through during his migration and the traumatic experiences he was likely to have endured previously."

"251. The Court attaches considerable importance to the applicant's status as an asylumseeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection (see, mutatis mutandis, Oršuš and Others v. Croatia [GC], no. 15766/03, § 147, ECHR 2010). It notes the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the Reception Directive."

In dit verband vereist artikel 20, lid 4, van de richtlijn een individuele beoordeling.

Bij de beoordeling van het risico bij een terugkeer naar Roemenië moet bijgevolg rekening worden gehouden met de kwetsbaarheid van verzoekster als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen.

Daarbij worden de kinderen van verzoekster gewoonweg niet genoemd in de bestreden beslissing. Het is alsof deze kinderen voor verwerende partij niet bestaan. Bij de beoordeling of verzoekers de bescherming van Roemenië daadwerkelijk kunnen invoeren, moet er niettemin rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 57/4, lid 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 24, lid 4 van het EUHandvest. Bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij moet er voldoende gewicht worden toegekend aan dit belang (zie ook infra).

Op basis van de beschikbare informatie over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië (zie infra), valt niet in te zien hoe een terugkeer naar Roemenië verenigbaar zou kunnen zijn met de belangen van verzoeksters kinderen.

3. Door 2 bovenstaande elementen niet in acht te nemen, schendt verwerende partij haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht op flagrante wijze.

Verwerende partij heeft nochtans een onderzoeks- en samenwerkingsverplichting volgens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet. Ze had de verplichting de concrete situatie van verzoekster én haar kinderen in Roemenië na te gaan. Ze kon niet zomaar rekenen op het vertrouwensbeginsel.

Een terugkeer naar Roemenië zal op verschillende vlakken resulteren in een schending van artikel 3 EVRM.

3. De situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië

3.1 Mocht verwerende partij de moeite hebben gedaan om haar aannames te toetsen aan objectieve landeninformatie, dan had ze gemerkt dat de situatie voor erkende vluchtelingen in Roemenië uitzichtloos is.

In mei 2022 werd er een nieuw AIDA rapport over Roemenië gepubliceerd. Zij geven de belangrijkste veranderingen sinds het vorig rapport (april 2021) aan:

"Asylum procedure

⌘ Access to the territory: UNHCR Romania reported that 69,589 persons were prevented from entering the country from January to the end of November 2021, based on statistics received from IGI-DAI, correlated with statistics received from the Border Police. In 2020 UNHCR Serbia reported that 13,409 persons were collectively expelled from Romania to Serbia from 1 January to 31 December, the highest number of pushbacks registered since UNHCR Serbia began monitoring pushbacks in spring 2016. Higher numbers were registered in the second half of the year. According to the Border Police, interpretation at the border for asylum information is still lacking. Asylum seekers complained about ill treatment by Border Police /Gendarmerie officers at the border.

⌘ Asylum seekers: the number of asylum seekers increased by 64.2% in 2021 with 9,591 new asylum applications registered, compared to 6,158 in 2020. 1,551 unaccompanied children were registered in 2021, compared to 980 registered in 2020.

⌘ Interpretation: The availability and quality of interpretation has remained an issue.

⌘ Videoconferencing: interviews and court hearings were held through videoconference.

⌘ Accelerated procedure: the number of asylum applications assessed in accelerated procedures in 2021 increased to 1,968 compared to 885 in 2020, and 315 in 2019. Asylum applications of Afghan nationals were also assessed in an accelerated procedure until August 2021.

⌘ Integration programme: In 2021, 986 beneficiaries of international protection were enrolled in the integration programme.

⌘ Family reunification: A total of 405 applications for family reunification were made in 2021, of which 180 were admitted and 7 were dismissed, compared to 212 applications made in 2020.

⌘ Cessation and review of protection status: In 2021, IGI-DAI issued 34 cessation decisions and 15 withdrawal decisions were issued.

(...) The War in Ukraine

⌘ War in Ukraine: From the beginning of the crisis to 19 April 2022. 751,951 Ukrainian citizens had entered Romania. According to UNHCR Romania 85,000 remained in the country. Due to the pressure under which the asylum system of the country came due to the conflict in Ukraine, the Romanian Ministry of Internal Affairs signed an operational plan with the European Union Agency for Asylum (EUAA) at the end of March 2022. The plan foresees the gradual deployment of up to 120 EUAA personnel and interpreters to country."

Ten eerste zijn integratie en de sociale rechten van begunstigden van internationale bescherming absoluut geen prioriteit voor de Roemeense autoriteiten door de massale stijging van asielzoekers en een gebrek aan opvang.

Hierdoor bestaat er een gebrek aan informatie met betrekking tot de rechten en plichten van asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming. Uit het laatste AIDA rapport blijkt het volgende:

"The majority of respondents pointed out that the written information they receive from IGI-DAI or NGOs is not very effective as most asylum seekers are illiterate or have difficulty reading through information which is lengthy, complex and, consequently, difficult to comprehend. Thus, asylum seekers prefer face-to-face counseling with an NGO representative in order to understand the steps of the asylum procedure. The information leaflets are not adapted to the asylum seekers' level of education or knowledge. Usually the leaflets reiterate the provisions of the Asylum Act.

(...)

In practice, asylum seekers located at the border have difficulties in accessing NGO services and assistance. Access depends on whether the Border Police or IGIDAI inform the NGOs of the presence of asylum seekers at the border-crossing check points. In relation to asylum seekers detained in detention centres, access to such services is not systematically ensured as NGOs, namely CNRR, do not have regular office hours in these centres. In cases of asylum seekers accommodated outside the reception centres, access to NGOs is determined by the information, which was provided to them by the authorities and NGOs, if they exchanged contact details.

(...)

Under Government Ordinance No. 44/2004 ("Integration Ordinance"), beneficiaries of international protection are included in an integration programme upon request and according to a protocol concluded individually by IGI-DAI. The application for participation in the integration programme has to be submitted to IGI-DAI within 3 months of the grant of protection, compared to 30 days provided by the previous form of the Integration Ordinance."

Het gebrek aan informatie leidt bijgevolg tot totale onwetendheid over de mogelijkheden tot accommodatie in Roemenië. Begunstigden van internationale bescherming moeten binnen de 3 maanden na het verkrijgen van hun statuut een aanvraag indienen om deel te nemen aan het integratieprogramma. Het recht op accommodatie en sociale zekerheid bestaat enkel en alleen op voorwaarde van de inschrijving in het integratieprogramma:

"(...) After the registration of the application, the integration officer of IGI-DAI interviews the beneficiary. At the interview representatives of NGOs, local public authorities or other institutions with competences in the integration area may participate. An individual needs assessment sheet is drafted to determine the type of assistance or activities needed for the social integration of the applicant. Based on this evaluation form, an individual plan is established, which includes deadlines, necessary activities to achieve the objectives, responsible persons, responsible institutions and /or organizations, as well as the decision of the IGI-DAI regarding the local community in which the integration activities of the program will be carried out.

Participation in the integration programme is relevant to the enjoyment of certain rights such as Housing and Social Welfare.

The implementation period of the integration program is 12 months from the date of signing the protocol or from the date provided in the protocol, compared to 6 months prescribed by the IGI-DAI. It may grant an extension of maximum 6 months based on a motivated request of the beneficiary and assessment of the situation.

(...) In one case in the Netherlands, the court opposed the return of a family on the basis that beneficiaries of protection have no effective assistance after the expiry of their integration programme in Romania."

Echter, gezien het gebrek aan informatie (zie supra), is er slechts een minderheid van de erkende vluchtelingen in Roemenië op de hoogte van het bestaan van dit programma. Bijgevolg genieten er slechts 221 begunstigden van internationale bescherming van het recht op accommodatie in 2022:

"Beneficiaries of international protection who participate in integration programmes and have no financial means are allowed to stay in the Regional Centres, subject to availability of places. They may stay in the centres for 6 months with the possibility of extension for another 6 months in case of well-founded reasons, with the approval of IGI-DAI, without exceeding the implementation period of the integration programme.

A total of 221 beneficiaries of international protection were residing in the Regional Centres at the beginning of 2022.

(...) As for 2021, IGI-DAI reported that 717 beneficiaries were accommodated in the Regional centres.

In Giurgiu, the director mentioned that during 2021, 14 beneficiaries of international protection were accommodated in the centre.

In Timișoara, the director of the regional centre reported that in 2021 only one beneficiary was accommodated in the centre.

Beneficiaries accommodated in Regional Centres have to pay rent and maintenance costs after 3 months. This was also confirmed by the directors of Timisoara, Giurgiu and Vasile Stolicu. The daily rental fee is different in every regional centre. Vulnerable beneficiaries may be accommodated free of charge in the Regional Centres."

Het recht op sociale huisvesting bestaat tevens in theorie maar werd nog nooit toegekend aan erkende vluchtelingen in de praktijk:

“According to the law, beneficiaries of international protection have the right to access the social housing scheme under the same conditions as Romanian citizens.

After the integration programme is completed or when a job opportunity has been identified, IGI-DAI guides the assisted person to the community where there are vacancies and informs him or her on how to get a social home under the conditions set in the law.

The local public administration authorities have the obligation to ensure, within the limits of available resources, social housing for persons who have acquired a form of protection in Romania and who are to move to the respective community under the same conditions as the Romanian citizens, even if they have not established their domicile or residence in that area.

If the local public administration authorities cannot provide a social home, the beneficiary may rent housing within the respective local community. IGI-DAI subsidises up to 50% of the rent, subject to availability of funding, for a maximum period of one year. According to IGI-DAI, 11 persons benefitted from this subsidy in 2018. In 2020, no beneficiary benefitted from this aid.

Timișoara: Requests for social housing have been submitted, but until now no one has benefited from this. The local public administration authority has no social houses available; the list of requests for social housing is endless. In order to benefit from financial aid from IGI-DAI for the rent, beneficiaries have to prove that they have requested social housing and they have to have a rental contract registered at the tax authorities. According to the director of the Regional Centre Timișoara, in 2021, IGI-DAI granted subsidies (50% of the rent) to a single case.

In Rădăuți, this provision was applied in practice for the first time in 2021. IGI-DAI granted subsidies to a family.

In București, Galați, Giurgiu and Șomcuta Mare: This provision has never been applied in practice. In Șomcuta Mare, Galați, Giurgiu and Rădăuți they request assistance under the aforementioned project “A New House” run by JRS.”

Bovendien worden begunstigden van internationale bescherming gediscrimineerd op de woningmarkt:

“Other issues reported by AIDRom are the high rental fees in Timișoara (around €250 for a studio) and landlords’ reluctance to accept foreigners as they do not speak Romanian and they need a rental contract registered at the tax authority in order to receive the residence permit and all the other documents; many landlords do not declare their contracts because they do not want to pay taxes.

Rădăuți: It was reported that landlords are reluctant to rent out their apartments for short periods.”

Omwille van het gebrek aan informatie, de communicatiekloof en de voorwaarde gehecht aan het recht op accommodatie (namelijk de inschrijving in het integratieprogramma), is de kans om te genieten van huisvesting na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus erg gering.

Verzoekster had geen weet over haar zogenaamd statuut in Roemenië. Bijgevolg was zij niet op de hoogte van het integratieprogramma in Roemenië. Bij een terugkeer naar Roemenië zal zij dus ook geen aanvraag meer kunnen instellen om deel te nemen aan het integratieprogramma omdat de termijn van 3 maanden al verstreken is. Er blijven dus geen opties meer over voor verzoekster en haar 3 minderjarige kinderen om van ‘gratis’ huisvesting te kunnen genieten.

De moeilijkheden om een accommodatie te vinden, en bijgevolg het risico op dakloosheid, zijn dus groot in Roemenië. Een terugkeer naar Roemenië zal dit risico zeker en vast niet verminderen, integendeel.

Zoals hierboven uiteengezet had verwerende partij moeten aantonen dat verzoekster en haar kinderen bij een terugkeer naar Roemenië niet dakloos zullen zijn.

Het AIDA rapport concludeerde dat de talenkennis en discriminatie grote hindernissen tot toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk vormen:

“Although beneficiaries of international protection have the same rights as Romanian citizens when it comes to access to labour market, there are some fields where there is limited or no access. For example,

doctors with refugee status or subsidiary protection do not have the right to practice medicine in Romania, unless they are married to a Romanian citizen, they are family members of an EU citizen, or they have a Long-Term Residence permit granted by Romania or an EU Member State.

Legally there are no limitations imposed on beneficiaries of international protection regarding access to labour market. In practice, knowledge of Romanian language (and in some cases English) may hinder beneficiaries' access to labour market. In addition, many of the beneficiaries do not have diplomas that certify their studies, which makes it impossible for them to apply for certain positions.

In practice, access to labour market also depends on the economic power of the city or region.

Timișoara: According to AIDRom, beneficiaries encounter difficulties in finding a job. The lack of knowledge of Romanian language is considered an impediment. Some of the employers are also reluctant to hire foreigners for various reasons, such as: employers have no knowledge of a widely spoken language and cannot communicate with their employees; employers are not knowledgeable in applicable law and believe they have to pay higher or different taxes for beneficiaries.

Bucharest: the difficulties encountered by the beneficiaries of international protection in accessing the labour market, reported by IOM Romania since 2018, still persist in 2021. Mainly for beneficiaries who do not have diplomas, certificates of studies or qualifications. Some of the employers are not aware of the conditions under which foreigners can be employed in Romania and of the status of beneficiaries of international protection. Lack of knowledge of Romanian language, at a satisfactory level was also reported as an impediment to finding a job."

In Boekarest, de plaats naar waar verzoekster hoogstwaarschijnlijk gerepatrieerd zou worden bij een terugkeer, worden er des te meer moeilijkheden gemeld om een job te vinden omwille van de onwetendheid van werkgevers en de taalbarrière.

Verzoeksters toegang tot de arbeidsmarkt is bijgevolg zeer beperkt, zeker omdat zij de Roemeense taal niet spreekt en in staat voor de zorg van haar minderjarige kinderen.

Er zijn wederom drempels in de praktijk om taallessen te volgen in het land:

"In practice, some deficiencies in Romanian courses are reported in Timișoara and Rădăuți. Participants are not grouped based on their age – children and adults are in the same class – or on their level of education, meaning that illiterate persons and persons with higher education are grouped together. In Timișoara they are grouped in advanced and beginner groups. There is only one teacher in Timișoara for all beneficiaries.

In Timișoara, according to AIDRom the courses are held by a Romanian language teacher from the ISJ, twice a week. They have no knowledge whether there is a division into specific groups in these courses. They are addressed in particular to the beneficiaries in the integration program for whom participation in this course is mandatory for the successful completion of the integration program.

(...) In Bucharest there is only one educational institution (School no. 25) where Romanian language courses are organized for foreign citizens. In 2021 the courses were held twice a week, in person and online format (depending on the restrictions imposed by the authorities due to the Covid pandemic). Participants were divided into age groups, respectively: 6-10 years, 11-14 years, 15-18 years, over 18 years. The main difficulties identified were the distance to school and the lack of electronic devices when the courses were held online."

Uit het AIDA rapport blijkt verder het volgende over de sociale rechten en de gezondheidszorg voor begunstigden van internationale bescherming:

"Beneficiaries of international protection who for objective reasons lack the necessary means of subsistence have the right to receive, upon request and within the limits of the state's financial resources, a monthly non-reimbursable aid ("aid") for a maximum period of 12 months. The amount of aid is related to the reference social indicator under the terms and conditions established by Government Decision.

(...) The timeline for the submission of the application for inclusion in the integration program was prolonged from 30 days to 3 months from the date the international protection was granted, by the amended Integration Ordinance. Another legal provision introduced by the amendment prescribes that

NGO representatives may participate at the interview conducted by the integration officer of IGI-DAI with the beneficiary of international protection. The scope of the interview is to establish the type of assistance or activities necessary for the social integration of the applicant.

The duration of integration programmes for beneficiaries of international protection is prolonged from 6 months to 12 months, which may be extended with 6 months.

The non-refundable financial aid is granted for an initial period of 6 months, with the possibility of extending it to 12 months. In order to receive non-refundable aid, beneficiaries of international protection must be enrolled in the integration programme.

(...) In 2021, 986 beneficiaries of international protection were enrolled in the integration programme and in total there were 1625 beneficiaries, of whom only 23 were unaccompanied minors.

In 2021, 55 beneficiaries were enrolled in the integration programme in Timisoara and 35 were excluded, according to the director. In Giurgiu, 44 beneficiaries were enrolled and 11 excluded. In Galati 283 beneficiaries were included in the integration programme and 111 were excluded. In Somcuta Mare 104 beneficiaries were enrolled and two excluded. In Bucharest 380 beneficiaries were enrolled, of which 155 minors and 42 were excluded.

The provision of aid is subject to the actual residence of the beneficiary, which is mentioned on the Residence Permit. The beneficiary of international protection is included in the integration programme coordinated by the IGI-DAI office territorially competent for the area where he or she resides."

Men moet een effectieve woonplaats hebben om beroep te kunnen doen op de financiële hulp. Aangezien de toegang tot huisvesting in de praktijk ook zeer moeilijk blijkt (zie supra), is het recht op financiële steun niet vanzelfsprekend.

In de praktijk is de toegang tot sociale rechten (huisvesting, financiële hulp, gezondheidszorg, enz.) een vicieuze cirkel voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië. Zonder financiële hulp kunnen deze personen geen huurwoning betalen waardoor ze ook geen effectieve woonplaats kunnen hebben om op hun beurt beroep te kunnen doen op de financiële hulp.

Verzoekster heeft zelf ernstige knieproblemen (haar medisch dossier werd voorgelegd aan verwerende partij) en haar kinderen hebben ook regelmatig nood aan een bezoek aan de huisarts. Gratis toegang tot medische zorgen is dan ook noodzakelijk voor verzoekers.

Er heersen echter aanzienlijke obstakels in de praktijk om te kunnen genieten van (gratis) gezondheidszorg.

"Beneficiaries of international protection have the right to benefit from health insurance under the conditions provided by the law for the Romanian citizens. Persons suffering from mental health problems, including torture survivors and traumatised persons also have access to treatment in the same conditions as Romanian nationals.

Challenges in practice include lack of awareness of how the Health Insurance House (Casa de Asigurări de Sănătate, CAS) works and what it entails. Therefore, NGOs play a key role in assisting beneficiaries of international protection to overcome all the practical obstacles, which would be insurmountable without this type of support.

The JRS representative in Rădăuți reported difficulties regarding the identification of family doctors. Family doctors refuse to register beneficiaries of international protection, including children, because they have to register patients for at least six months and are afraid that beneficiaries will leave Romania.

(...) Another reported issue is related to health insurance. Persons who do not earn an income are obliged to pay state health insurance for 12 months, which equals 6 gross national salaries, irrespective of the date of filing the declaration.⁷⁴⁰ In practice the amount which has to be paid monthly by the beneficiaries is 208 RON/ €44, so it increased from 190 RON/ €40 of last year. An annual health insurance (valid for 12 months) costs the equivalent of 10% of six gross minimum wages, which is 1248 RON/ €265.

NGOs may reimburse the cost of this. The payment of one month of health insurance triggers an obligation to pay for the entire year in order to access health services. If beneficiaries stop paying health insurance,

they enter into debt. If they commit to stay for six months, ICAR Foundation may pay for their health insurance.

(...)

LADO/ASSOC mentioned that beneficiaries do not encounter problems in the health system if they pay for their health insurance. The only hardship is caused by the lack of knowledge of Romanian. It was emphasized that the ASSOC representative offers support to beneficiaries in finding family doctors.

IOM Romania reported the following issues faced by beneficiaries of international protection in relation to the health care system: • Inadequate understanding of how the health insurance system works; • Lack of financial resources needed to pay for the social health insurance; • Even if they are insured, there are treatments and investigations that are not covered by the state health insurance and must be paid for by the beneficiaries; • High waiting time for certain investigations • Linguistic and cultural barriers.

IOM Romania further acknowledged the important role of NGOs implementing integration projects, in supporting beneficiaries in accessing health services. AIDRom reported that sometimes language barriers in healthcare lead to miscommunication between the medical professional and the beneficiary of international protection. AIDRom also pointed out that family doctors are reluctant to register foreigners."

Uw Raad oordeelde bovendien in arrest nr. 231 209 van 14 januari 2020 als volgt omtrent het volgen van een medische behandeling in Roemenië:

"4.2. Uit de door verzoekende partij op 12 december 2019 per drager overgemaakte stukken blijkt dat zij met ernstige medische problemen aan haar linkeroog te kampen heeft, blijkens de neergelegde medische documenten opgelopen bij een vuurwerkontploffing enkele jaren geleden. In het bijgebrachte attest van dokter G. J. van 3 mei 2019 staat o.a. te lezen dat "Patiënt is gekend met een functioneel verloren linkeroog na ontploffing van vuurwerk enkele jaren geleden. Hij klaagt van intense pijn, vooral nasaal boven, niet te verlichten met pijnstillers noch antiflogistica" en wordt voorts o.a. vermeld: "Ik ben van oordeel dat voor deze patiënt enkel een drastische ingreep voor pijnverlichting kan zorgen nl. een enucleatie van de linkeroogbol met plaatsing van prothese en eventueel ptosischirurgie. Voor deze ingreep kan best een afspraak worden gemaakt bij Prof. Dr. I.M. van de dienst oogziekten van de KULeuven (Gasthuisberg)."

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij een zeer kwetsbaar persoon is met een ernstige medische (oog)problematiek, zoals blijkt uit de bijgebrachte medische documenten, daargelaten de werkelijke oorzaak hiervan, en het feit dat de problemen aan haar linkeroog een verder medische opvolging behoeven, dient in casu te worden nagegaan in welke mate de behandeling in Roemenië kan worden verdergezet. De Raad wijzigt derhalve zijn standpunt van de beschikking. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Alle bovenstaande informatie is een zeer duidelijke indicatie van de betreurenswaardige levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Roemenië. Het land ontbreekt aan integratie inspanningen, huisvesting, onderwijs, taalcursussen, informatiediensten en gezondheidszorg. Deze zaken bestaan wel op papier maar blijken moeilijk toegankelijk in de praktijk.

3.2 Bovendien heerst er momenteel een crisissituatie in Roemenië omwille van de aankomst van bijna 1 miljoen Oekraïners. Het land kan de instroom van vluchtelingen niet meer aan. Er zouden eind mei 2022 circa 1 miljoen Oekraïense vluchtelingen in Roemenië aangekomen zijn:

"More than 5.8 million refugees have fled Ukraine since the escalation of conflict on 24 February 2022. From among them, 854,292 have been displaced to Romania (UNHCR). The number of people crossing has fluctuated in the days since the escalation, and it can be anticipated that it will vary with the intensity and geography of conflict in the next days or weeks."

"Where are refugees going?

People are still crossing to neighbouring countries, especially those to the west.

The UN says that as of 24 May: 6.6 million refugees have left Ukraine:

Poland has taken in 3,544,995 refugees Romania 972,203 Russia 945,007 Hungary 654,664 Moldova 473,690 Slovakia 446,755 Belarus 27,308 (12 May) (Some people who travelled from Moldova into Romania are included in both countries' totals)."

Deze plotse vluchtelingenstroom heeft vanzelfsprekend wel invloed op de opvangmogelijkheden en leefomstandigheden voor vluchtelingen in Roemenië, zoals uw Raad terecht opmerkt in arrest nr. 269 531 van 8 maart 2022:

"6. Ter terechtzitting werd door de Raad opgemerkt dat verzoekster een status in Roemenië heeft en dat de Raad het algemeen gekende conflict in Oekraïne en daaropvolgende de vluchtelingenstroom naar de buurlanden, waaronder Roemenië, mede in het oordeel zal betrekken. De verwerende partij verklaart ter terechtzitting zich te schikken naar het oordeel van de Raad.

7. Ingevolge het uitbreken van de oorlog tussen Oekraïne en Rusland is er een massale vluchtelingenstroom op gang gekomen. De impact van deze vluchtelingenstroom naar de buurlanden van Oekraïne, waaronder Roemenië, is nog niet nader gedocumenteerd. Deze plotse vluchtelingenstroom heeft vanzelfsprekend wel invloed op de opvangmogelijkheden en leefomstandigheden voor vluchtelingen in Roemenië. Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd."

Als gevolg van de huidige situatie in Roemenië zal zullen verzoekster en haar kinderen bij een terugkeer naar Roemenië hoogstwaarschijnlijk op straat moeten overleven, zonder enige (vooruitzichten op) steun, en zonder daadwerkelijke en duurzame bescherming door de overheid.

In het licht van alle bovenstaande elementen is het duidelijk dat verzoekster het risico loopt op een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM wanneer zij naar Roemenië zou moeten terugkeren.

Verzoekster heeft aangetoond dat zij zich niet op de door Roemenië geboden bescherming zal kunnen beroepen.

4. Onderzoeks- en samenwerkingsverplichting van verwerende partij

Hoewel uit de objectieve informatie duidelijk blijkt dat er in Roemenië ernstige problemen bestaan voor personen die internationale bescherming genieten, is er in het administratieve dossier geen enkele informatie over de situatie in Roemenië opgenomen.

Artikel 4.3 van de Richtlijn 2011/95/EU vermeldt echter:

"3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen [...]"*

In het kader van de onderzoeks- en samenwerkingsverplichting volgens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn had verwerende partij de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië moeten onderzoeken en hierover objectieve informatie moeten raadplegen.

Zoals hierboven vermeldt moet verzoeker enkel bewijzen dat hij niet meer kan rekenen op de bescherming van Roemenië (cf. artikel 3 EVRM).

Verwerende partij heeft hierbij een verplichting om alle relevante documenten grondig te onderzoeken die zouden kunnen wijzen op een risico op vervolging, dat ook voortvloeit uit een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 EVRM. Uw Raad heeft al geoordeeld dat artikel 3 EVRM en het risico op vervolging of ernstige schade gelijkgesteld kunnen worden:

“De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden vervat in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat” (RvV, 8 april 2011, nr.59.452).

Verzoekster is daarbij niet verplicht om aan te tonen dat zij vervolgd wordt in Roemenië. Zij moest staven dat zij niet kon rekenen op de bescherming van de Roemeense autoriteiten (cf. artikel 3 EVRM). Verwerende partij voorziet een te hoge drempel om onder artikel 3 EVRM te vallen. Het is aan verwerende partij om twijfels hierover weg te nemen (EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, § 129)

Met betrekking tot het onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoeksters persoonlijke situatie, heeft het EHRM geoordeeld dat het ingeroepen risico individueel is indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §359 in fine).

Het bestaan van een reëel risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM wordt beoordeeld aan de hand van alle omstandigheden waarvan de wederpartij op de hoogte was (of had moeten zijn) ten tijde van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. het Verenigd Koninkrijk, §107).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evoluerende situatie in bepaalde lidstaten, met grote zorg en op basis van volledige, nauwkeurige en actuele informatie worden uitgevoerd (EHRM, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland).

In hetzelfde arrest benadrukte het EHRM het belang van informatie over de toestand van het opvangsysteem in de lidstaten, waardoor de mogelijkheid dat een groot deel van de asielzoekers wordt opgevangen in overvolle voorzieningen, zonder privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, niet kan worden afgewezen als het ongegrond is (EHRM, 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 115):

“115. While the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot therefore in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country, the data and information set out above nevertheless raise serious doubts as to the current capacities of the system. Accordingly, in the Court's view, the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded.”

De combinatie van de artikelen 3 en 13 EVRM vereist dat verwerende partij een grondig onderzoek uitvoert naar informatie die wijst op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293 en 387).

“387. Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Čonka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66- 67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.”

In het arrest Jabari t. Turkije (EHRM 11 juli 2000), heeft het EHRM als volgt geoordeeld:

“50. Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque

réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

De samenwerkingsplicht werd toegelicht door het Hof van Justitie van de EU in de zaak M.M. t. Minister of Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General, 22 november 2012, C-277/11:

"65 Or, selon l'article 4, paragraphe 1, de ladite directive, s'il appartient normalement au demandeur de présenter tous les éléments nécessaires pour étayer sa demande, il n'en demeure pas moins qu'il incombe à l'État membre concerné de coopérer avec ce demandeur au stade de la détermination des éléments pertinents de cette demande.

66 Cette exigence de coopération à la charge de l'État membre signifie dès lors concrètement que, si, pour quelque raison que ce soit, les éléments fournis par le demandeur d'une protection internationale ne sont pas complets, actuels ou pertinents, il est nécessaire que l'État membre concerné coopère activement, à ce stade de la procédure, avec le demandeur pour permettre la réunion de l'ensemble des éléments de nature à étayer la demande. D'ailleurs, un État membre peut être mieux placé que le demandeur pour avoir accès à certains types de documents.

67 Au demeurant, l'interprétation énoncée au point précédent est corroborée par l'article 8, paragraphe 2, sous b), de la directive 2005/85, selon lequel les États membres veillent à ce que des informations précises et actualisées soient obtenues sur la situation générale existant dans les pays d'origine des demandeurs d'asile et, le cas échéant, dans les pays par lesquels ils ont transité. "

Verwerende partij heeft haar onderzoeks- en samenwerkingsverplichting geschonden, aangezien zij geen objectieve informatie heeft geraadpleegd over de huidige situatie van begunstigen van internationale bescherming in Roemenië. Zij heeft niet getoetst of verzoekster én haar kinderen daadwerkelijk van hun zogenaamde beschermingsstatus zouden kunnen genieten bij een terugkeer naar Roemenië. Zij kon het verzoek om internationale bescherming niet onontvankelijk verklaren zonder dit onderzoek te hebben verricht.

Verwerende partij heeft bijgevolg de bovenvermelde wettelijke bepalingen en bovengenoemde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

5. Garanties Tarakhel

Verzoekster is een alleenstaande moeder met 3 minderjarige kinderen met gezondheidsproblemen.

Verwerende partij heeft de kwetsbaarheid van verzoekster niet in acht genomen.

Daarbij heeft verwerende partij de Roemeense autoriteiten niet om garanties gevraagd met betrekking tot de opvang en toegang tot sociale rechten van verzoekster bij een terugkeer naar Roemenië.

Het EHRM oordeelde in het Tarakhel-arrest dat asielzoekers, gezien het feit dat ze al een bijzonder benadeelde en kwetsbare groep vormen, bijzondere bescherming nodig hebben (EHRM, Tarakhel v. Zwitserland, §§ 118-119).

Verzoekster heeft hierboven aangetoond dat zij niet alleen het risico loopt om dakloos te worden met haar kinderen, maar ook dat zij riskeert geen toegang te hebben tot enige hulp of bijstand bij een terugkeer naar Roemenië.

Verwerende partij heeft op geen enkele wijze beoordeeld of de opvangvoorzieningen en sociale rechten in Roemenië, gezien het kwetsbaar profiel van verzoekster, de menselijke waardigheid zullen schenden, zoals vastgesteld door het EHRM in Sufi en Elmi t. V.K. op 28 november 2011, § 279 en in Tarakhel t. Zwitserland, §§ 111 en 115.

Bovendien moet verwerende partij bewijzen dat zij via de Roemeense autoriteiten verzekerd worden dat verzoekster en haar kinderen na hun aankomst zullen worden begeleid, gehuisvest in een passende accommodatie en toegang zal hebben tot werk.

Om deze redenen heeft het EHRM in het Tarakhel-arrest geoordeeld dat de Zwitserse staat garanties had moeten krijgen van de Italiaanse autoriteiten dat de betrokken personen bij aankomst zouden worden gehuisvest in omstandigheden geschikt voor kinderen (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, § 120).

Verwerende partij heeft niet onderzocht of het risico bestaat dat verzoekster na een terugkeer naar Roemenië niet de nodige hulp zou krijgen als kwetsbaar profiel (zoals hierboven uiteengezet). Er wordt in de bestreden beslissing niet ingegaan op het feit dat er garanties van de Roemeense autoriteiten moeten

worden verkregen om te voorkomen dat verzoekster en haar kinderen in mensonwaardige omstandigheden zouden terechtkomen.

Dit rechtspunt staat centraal in de jurisprudentie van Tarakhel die verwerende partij duidelijk over het hoofd ziet.

Mutatis mutandis heeft Uw Raad deze jurisprudentie recent toegepast op statushouders in Griekenland. Uw Raad oordeelde dat het CGVS geen garanties had gegeven dat een gezin met kinderen en een status in Griekenland niet op straat zullen belanden na een terugkeer naar Griekenland:

“De Raad is er zich van bewust dat het arrest Tarakhel betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en in casu het dossier voorligt van statushouders, echter volgens het arrest Ibrahim is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (Ibrahim, punt 87 of Jawo punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest Tarakhel eveneens relevant voor statushouders.

[...] Verzoekers tonen aan dat er een significant risico is dat zij met hun zeer jonge kinderen zonder huisvesting zullen moeten overleven op straat waar zij blootgesteld worden aan insalubere of gewelddadige omstandigheden, hetgeen hen, gelet op de extreme kwetsbaarheid en de specifieke behoeften van deze kinderen, zal blootstellen aan extreme stresssituaties met bijzonder traumatische gevolgen voor hun psychische en fysieke gezondheid.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen, door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekers is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of dat zij in een toestand van achterstelling kunnen terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.” (RvV nr. 241 249, 21 september 2020).

In casu heeft verwerende partij het kwetsbaar profiel van verzoekster helemaal over het hoofd gezien. Zij heeft bewust de garanties waarop verzoekster recht heeft achterwege gelaten.

6. Hoger belang van het kind

Ten slotte werd het hoger belang van het kind op geen enkel moment in aanmerking genomen door verwerende partij. Zij rept geen woord over het lot van de kinderen van verzoekster bij een terugkeer naar Roemenië.

De levensomstandigheden voor erkende vluchtelingenkinderen in Roemenië werden door verwerende partij dan ook niet beoordeeld.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat het asieldossier werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt en dat deze informatie onvoldoende mee in overweging werd genomen bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming.

Artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet stelt expliciet dat begeleide en niet-begeleide minderjarigen per definitie kwetsbare personen uitmaken. Dit wordt ook bevestigd door artikel 20, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat de asielinstanties rekening moeten houden met het individueel profiel van de verzoeker in het kader van de asielaanvraag.

Artikel 4.3.c) van de Kwalificatierichtlijn stelt daarbij expliciet dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd te worden, en (onder andere) rekening moet houden met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”

Er dient dus een beoordeling te komen van de persoonlijke omstandigheden van verzoekster kinderen om na te gaan of de daden waaraan zij blootgesteld zouden kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Kwetsbaarheid, leeftijd en psychische problemen leiden niet enkel tot procedurele garanties, maar zijn ook essentieel om te beoordelen of de daden waaraan de verzoeker zou kunnen worden blootgesteld met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet stelt dat: “het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”.

In de considerans van de Procedurerichtlijn wordt bepaald dat het belang van het kind bij de toepassing van de richtlijn een eerste overweging moet zijn, en dit overeenkomstig het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Kinderrechtenverdrag (punt 33). De asiendiensten moeten het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met inbegrip van diens achtergrond, terdege in aanmerking nemen

Ook overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn geeft aan dat het belang van het kind één van de hoofdoverwegingen van de lidstaten dient te zijn, overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag. Er moet terdege rekening worden gehouden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

Artikel 25.6 van de Procedurerichtlijn stelt ten slotte dat “bij de uitvoering van deze richtlijn laten de lidstaten zich leiden door het belang van het kind als eerste overweging”.

Artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, dat directe werking heeft, bepaalt: “bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”.

Op 29 mei 2013 publiceerde het Kinderrechtencomité zijn Algemeen Commentaar n°14 (General Comment) waarin het Comité verduidelijkt dat: “The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof.”¹

Het Kinderrechtencomité bepaalt ook verschillende factoren die overwogen moeten worden bij het bepalen van het hoger belang van het kind, met name de mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van zijn familiale omgeving en het handhaven van relaties, de verzorging, de bescherming en de veiligheid van het kind, zijn kwetsbaarheid, zijn recht op gezondheid en zijn recht op onderwijs. Het Comité herhaalt bij vele aangelegenheden dat het IVRK als een geheel moet beschouwd worden en dat de bepalingen ervan samen moeten gelezen worden.¹⁹ Asielaanvragen maken een toepassing van Unierecht uit en het IVRK dient onverkort toepassing te vinden bij de behandeling van aanvragen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote Kamer) herinnert eraan in zijn arrest C540/03: « Het Hof heeft reeds erop gewezen dat het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten behoort tot de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, waarmee het rekening houdt bij de toepassing van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht (zie met name arresten van 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 31; 18 oktober 1990, Dzodzi, C-297/88 en C-197/89, Jurispr. Blz. I-3763, punt 68, en 17 februari 1998, Grant, C-249/96, Jurispr. blz. I-621, punt 44). Dit is eveneens het geval met het voormelde Verdrag inzake de rechten van het kind, dat, zoals het net aangehaalde verdrag, elk der lidstaten bindt.» (HvJ, C-540/03, 27 juni 2006, § 37).

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, en niet als louter procedurele garantie.

Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk t. Zwitserland*, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft. Het hoger belang van het kind wordt door het EHRM zowel gebruikt om artikel 3 van het EVRM richting te geven, als artikel 8 EVRM. De redenering is daarbij allerm minst dat het hoger belang van het kind niet kan afdoen aan de ernst van het risico vereist onder artikel 3 van het EVRM, maar integendeel wordt het gebruikt om de impact van bepaalde behandelingen te gaan kwalificeren als ernstiger t.o.v. een kind dan t.o.v. een volwassene (zie bijvoorbeeld EHRM 12 oktober 2006, nr. 13178/03, *Mubilanzila Mayeka en Kinikou Mitunga t. België*; EHRM, V.M. e.a. t. België, 7 juli 2015; TULKENS, F., "La Convention européenne des droits de l'homme et les droits des enfants", *Journal du Droit des Jeunes*, nr. 272, februari 2008, p.6).

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, *Parlement v. Raad*, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, *Sen v. Nederland*, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. Nederland*, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gül v. Zwitserland*, § 42). Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. (Zie M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Het hoger belang van het kind wordt verduidelijkt door het VN Kinderrechtencomité in Algemene Conclusie nr.14. Dit document biedt een leidraad hoe het hoger belang van het kind te kwalificeren en concreet invulling te geven. Zo maakt paragraaf 4 duidelijk dat wat centraal staat de holistische ontwikkeling is van het kind: "4. The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child." (vrije vertaling: het concept hoger belang van het kind is gericht op het verzekeren van volledige en effectieve bescherming van alle rechten opgenomen in het Verdrag en de holistische ontwikkeling van het kind). In de noot hierbij verduidelijkt het Comité wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling' en dat dit de fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling omvat: "The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12)." (vrije vertaling: Het Comité verwacht van Staten om ontwikkeling te benaderen als een "holistisch concept dat het kind zijn fysieke, mentale, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling omvat" (algemene commentaar nr.5, para 12;)

Het is dus geen vaag begrip dat hierdoor geen toepassing zou kunnen vinden. Integendeel, het brengt een onderzoeksplicht met zich mee van de betrokken instanties om de situatie en achtergrond van het kind vanuit die optiek te analyseren en begrijpen.

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stipt aan dat het onderzoek van de aanvraag hoort te gebeuren in een vriendelijke sfeer, door gekwalificeerde professionals, maar ook dat er ook rekening dient gehouden te worden met het algemeen welzijn van het kind met name zijn recht op (over)leven, op ontwikkeling/ontplooiing en op nondiscriminatie. En dat om dit te bereiken horen de instanties een precies beeld van de complete identiteit van het kind te hebben (met name zijn nationaliteit, opvoeding, herkomst, bijzondere en specifieke kwetsbaarheidsfactoren,...). De beslissing dient ook in het licht van het hoger belang van het kind gemotiveerd te worden.²⁰ Het gaat dus niet louter om een procedurele garantie, maar ook om een onderzoeksplicht die een holistische inschatting van de achtergrond van het kind met zich meebrengt in licht van het welzijn van het kind, en dat de beslissing als dusdanig dient gemotiveerd te worden.

Artikel 6 1. van het IVRK stelt dan ook:

“De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind”

UNHCR maakt ook duidelijk dat de leeftijd van de asielzoeker ook een impact heeft op de analyse van de criteria van de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1A van de Conventie. UNHCR stelt in haar richtlijnen: *«A child-sensitive application of the refugee definition would be consistent with the 1989 Convention on the Rights of the Child. (...) These principles inform both the substantive and the procedural aspects of the determination of a child's application for refugee status.»*. Door de advocaat-generaal Bot werd al verduidelijkt dat de richtlijnen en duiding van het UNHCR een bijzonder belangrijke interpretatieve waarde hebben: *« Par conséquent, et conformément à la jurisprudence constante de la Cour, nous interpréterons les dispositions en cause non seulement à la lumière de l'économie générale et de la finalité des directives 2004/83 et 2005/85, mais également en tenant compte des dispositions prévues dans le cadre de la convention de Genève et, en particulier, de l'interprétation retenue à cet égard par le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR).»* (Conclusies van advocaat-generaal Y.BOT, zaak C-277/11, MM C. Ierland, 26/04/2012).

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt dat het daarom elementair is “de vervolgingsdrempel op het kind af te stemmen, en dus de drempel te verlagen. Er moet ook rekening worden gehouden met objectieve factoren (analyse van kindspecifieke situaties in het land van herkomst) en subjectieve factoren (leeftijd, herkomst van familie, klasse, kaste, gezondheid, opvoeding/onderwijs, inkomen, etc.) bij het nagaan of er in hoofde van het kind een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Het is eveneens essentieel de normen van het IVRK en andere internationale instrumenten die betrekking hebben kinderen te analyseren bij de statusbepaling”

Uw Raad heeft zelf ook verschillende malen aangedrongen op een lagere bewijslast voor minderjarige asielzoekers op basis van leeftijd:

“Il convient de relever ensuite le jeune âge du requérant, qui est toujours mineur d'âge. Dans le cas de mineurs d'âge, il y a lieu de tenir une attitude prudente, étant donné que l'examen de la demande d'un « mineur [qui] n'a pas atteint un degré de maturité suffisant pour que l'on puisse établir le bien-fondé de ses craintes de la même façon que chez un adulte » impose « d'accorder plus d'importance à certains facteurs objectifs » (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, HCR, Genève, 1979, p.55, § 217). Les difficultés particulières soulevées par l'examen d'une demande introduite par un mineur peuvent dès lors amener, « sur la base des circonstances connues » « à accorder largement le bénéfice du doute » (op.cit.,p.56, §219). (...) Sur les motifs qui concernent les recherches dont le requérant ferait l'objet, le Conseil rappelle que le requérant était âgé de 12 ans au moment des faits et qu'en tout état de cause, les imprécisions relevées quant aux recherches dont il ferait l'objet ne suffisent pas à conclure que le récit relaté manque totalement de crédibilité. Partant il y a lieu de replacer les déclarations du requérant dans le contexte qui lui est propre, à savoir celui d'un mineur étranger non accompagné âgé de 12 ans au moment des faits et d'ethnie peule. Ainsi, s'il subsiste certaines imprécisions dans son récit, le Conseil estime que les déclarations du requérant présentent assez de cohérence et de consistance pour que lui soit accordé un large bénéfice du doute.” (CCE, arrest n° 69.096, 25 oktober 2011 – Zie ook in die zin: CCE, arrest n° 67.721, 30 september 2011; CCE, arrest n° 69.087, 25 oktober 2011; CCE, arrest n° 68.245, 11 oktober 2011; CCE, arrest n° 72.592, 23 december 2011; CCE, arrest n° 79.279, 16 april 2012; CCE, arrest n° 79.493, 18 april 2012, CCE., arrest n° 90.233, 24 oktober 2012; CCE, arrest n° 87.204, 10 september 2012.)

Het is echter niet enkel de geloofwaardigheid die soepeler moet beoordeeld worden (zie ook supra). Het hoger belang van het kind en het IVRK zijn bovendien essentieel in de beoordeling van de nood aan bescherming, de kwalificatie van handelingen als vervolging en/of ernstige schade.

In ‘Views adopted by the Committee on the Rights of the Child under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure in respect of communication No. 3/2016’ haalt het Comité General Comment No. 6 aan omtrent het non-refoulement beginsel t.o.v. kinderen., en artikel 6 en 37 van het IVRK:

“11.3 The Committee recalls in that respect its General Comment No. 6 that States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention; and that such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of

those rights guaranteed under the Convention originate from non-state actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction."

Het Comité stelt dat het risico op ernstige schendingen dient onderzocht te worden op een leeftijdsspecifieke wijze, en met respect voor het verband tussen mensenrechten en vluchtelingenrecht, en dat de eigenlijke definitie van wie een vluchteling is op een leeftijdsspecifieke wijze moet geïnterpreteerd te worden:

"The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner. In this sense, the Committee recalls that "when assessing refugee claims (...), States shall take into account the development of, and formative relationship between, international human rights and refugee law, including positions developed by UNHCR in exercising its supervisory functions under the 1951 Refugee Convention. In particular, the refugee definition in that Convention must be interpreted in an age and gender-sensitive manner, taking into account the particular motives for, and forms and manifestations of, persecution experienced by children (...)"

Het Comité herhaalt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging dient te zijn in dergelijke dossiers, en dat dergelijke beslissingen, binnenin een procedure met voldoende bescherming, dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten:

"11.8 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the return of a child, and that such decisions should ensure—within a procedure with proper safeguards— that the child, upon return, will be safe and provided with proper care and enjoyment of rights."

Hoe het Comité dat dan in het concrete geval invult is door te eisen dat de specifieke en persoonlijke context, naast het hoger belang van het kind in licht van de aangetoonde risico's die er zijn onderzocht wordt, en dat het voorzorgsprincipe dient gehuldigd te worden dat bij twijfel bescherming dient geboden i.p.v. ontzegt te worden:

"However, the Committee observes that:

- a) The RAB limited its assessment to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account, in particular in light of the persistently high prevalence of female genital mutilation in the Puntland State of Somalia and the fact that the author would be returned as a single mother, without a male supporting network;*
- b) The State party has argued that the author, by having left Somalia, appears to be an independent woman with considerable personal strength who must be able to resist any social pressure and thus be able to protect her daughter from female genital mutilation. However, the Committee notes that the author's departure could similarly be understood as an inability to resist pressure. In any event, the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, and that State parties should take measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances, even where the parent or guardian is unable to resist social pressure;*
- c) The evaluation of a risk for a child to be submitted to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being returned should be adopted following the principle of precaution, and where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from returning the child.*

11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter to be subjected to female genital mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention"

Verwerende partij is verplicht om de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op minderjarige verzoekers te onderzoeken zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Dit onderzoek ontbreekt in bestreden beslissing. Verwerende partij gaat op geen enkel moment over tot een concrete afweging van de belangen die in casu spelen waardoor verwerende partij de op haar rustende onderzoekspllicht cfr. artikel 24.2 van het Handvest niet naleefde.

Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Verwerende partij laat het na om te motiveren waarom het belang van het kind hier aan de kant werd geschoven.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op een grondige manier rekening heeft gehouden met verzoekers hoger belang als minderjarigen, waardoor artikel 24.2 van het Handvest, artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden.

Niet alleen de persoonlijke omstandigheden van de minderjarige verzoekers dienen in de context van het hoger belang van het kind te worden bekeken, ook de socio-economische omstandigheden wegen enorm veel zwaarder door op een minderjarige. UNHCR stelt hierover in haar richtlijnen:

"14. Children's socio-economic needs are often more compelling than those of adults, particularly due to their dependency on adults and unique developmental needs. Deprivation of economic, social and cultural rights, thus, may be as relevant to the assessment of a child's claim as that of civil and political rights. It is important not to automatically attribute greater significance to certain violations than to others but to assess the overall impact of the harm on the individual child. The violation of one right often may expose the child to other abuses; for example, a denial of the right to education or an adequate standard of living may lead to a heightened risk of other forms of harm, including violence and abuse. Moreover, there may be political, racial, gender or religious aims or intentions against a particular group of children or their parents underlying discriminatory measures in the access and enjoyment of ESC rights. As noted by the UN Committee on Economic, Social and Cultural Rights: The lack of educational opportunities for children often reinforces their subjection to various other human rights violations. For instance, children who may live in abject poverty and not lead healthy lives are particularly vulnerable to forced labour and other forms of exploitation. Moreover, there is a direct correlation between, for example, primary school enrolment levels for girls and major reductions in child marriages." 2

Een terugkeer naar Roemenië zou dan ook de rechten van verzoekers als minderjarigen zoals gewaarborgd door het Kinderrechtenverdrag in het gedrang brengen, in het bijzonder hun recht op leven en ontwikkeling, recht op een passende levensstandaard, en recht op onderwijs.

Verwerende partij diende het verzoek om internationale bescherming dan ook in deze context te bestuderen, wat zij in casu volledig heeft nagelaten.

In voorliggend geval komt er nog eens bij dat er eveneens een verschuiving van de bewijslast moet plaatsvinden die bij verwerende partij komt te liggen. Niet enkel bij twijfel dient er dus bescherming geboden in plaats van onzegg te worden, het is aan verwerende partij om te bewijzen dat verzoekers geen vervolging of ernstige schade meer zullen lopen bij een terugkeer naar Roemenië, in welke vorm dan ook.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op een grondige manier rekening heeft gehouden met verzoekers hoger belang als minderjarigen, waardoor artikel 24.2 van het Handvest en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden. Deze bepalingen worden bijkomend geschonden doordat de bestreden beslissing net lijnrecht ingaat tegen verzoekers hoger belang, in plaats van deze belangen van het kind primair in overweging te nemen."

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekers in Roemenië een schending van artikel 3 van het EVRM zullen ondervinden en dat zij zich derhalve niet op de hun toegekende bescherming kunnen beroepen. Het is ook duidelijk dat verzoekers slechter af zouden zijn indien zij naar Roemenië zouden terugkeren, onder andere door de huidige crisissituatie omwille van de instroom aan Oekraïense vluchtelingen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken bij het verzoekschrift :

- Informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de Eurodac-gegevens van verzoekster en informatie van de Roemeense autoriteiten over het statuut van haar zoon (stuk 2);
- De notities van het persoonlijk onderhoud van C.A.A. en S.A.A. (stuk 3).

2.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven.

Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonst dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).”

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

De commissaris-generaal is *in casu* van oordeel dat verzoekster internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, Roemenië. De bestreden beslissing oordeelde hieromtrent dat:

“Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Roemenië, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier kan worden aangenomen dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Roemenië op 9 december 2019. Nadat aan Roemenië informatie werd gevraagd betreffende het door u ingediende verzoek om internationale bescherming, ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) een antwoord van Roemenië betreffende A.M.A., geboren op 5 januari 2005 te Mogadishu. Voornoemd persoon, wiens verzoek op 9 december 2019 werd ingediend, ontving op 13 februari 2020 een verblijfsvergunning, geldig tot 13 februari 2023 en een reisdocument geldig tot 2 juni 2022 alsook een visum geldig van 30 november 2019 tot 27 februari 2020. Het verzoek werd op 7 februari 2020 ingewilligd en verzoeker ontving het vluchtelingenstatuut. Verzoeker kwam op 9 december 2019 het Roemeense grondgebied binnen via Henry Coanda International airport en verliet het grondgebied op 21 september 2020 via Iasi International airport (zie administratief dossier). Daar het verwonderde dat de Roemeense autoriteiten een afwijkende identiteit hadden overgemaakt, werd nogmaals bevestiging gevraagd aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) betreffende de overgemaakte Eurodac Hit, waarop DVZ het CGVS op de hoogte stelde dat uw vingerafdrukken van te slechte kwaliteit waren voor een Eurodac resultaat. De DVZ deelde echter mee dat de vingerafdrukken van uw minderjarige zoon M. wel een positief Eurodac resultaat gaven voor Roemenië waardoor geconcludeerd kon worden dat het Eurodac resultaat eveneens voor u geldig is aangezien jullie samen reisden. Bovenstaande kan bovendien eveneens de afwijkende identiteit overgemaakt door de Roemeense autoriteiten verklaren. U geconfronteerd met de bevestiging van Dienst Vreemdelingenzaken dat de vingerafdrukken van uw zoon M. overeenkomen met vingerafdrukken genomen in Roemenië, stellende dat er internationale bescherming werd toegekend, beweert u dat zijn vingerafdrukken in Roemenië niet werden afgenomen (zie infra) (zie notities dd. 05/04/2022, p. 17).

Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten,

aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden."

De Raad treedt het verzoekschrift echter bij dat er voor verzoekster niet onomwonden kan worden vastgesteld dat ze de internationale bescherming geniet in Roemenië. De bestreden beslissing baseert zich op de vaststellingen van de Dienst Vreemdelingenzaken die zich, bij een gebrek aan bruikbare vingerafdrukken van verzoekster, baseerde op de vingerafdrukken van haar zoon. De zoon van verzoekster, A.M.A., geniet de internationale bescherming in Roemenië. Op basis van dit gegeven wordt er door de commissaris-generaal vanuit gegaan dat verzoekster ook over de internationale bescherming in Roemenië zou beschikken, omdat verzoekster haar zoon begeleidde en ze samen hebben gereisd (Landeninformatie, stuk 6, nr. 5). Uit het loutere feit dat de zoon van verzoekster in Roemenië de internationale bescherming geniet, kan niet zomaar worden afgeleid dat zijzelf de internationale bescherming geniet in Roemenië. De briefwisseling met de Roemeense asielautoriteiten bevat hiervoor naar het oordeel van de Raad onvoldoende verifieerbare gegevens (Landeninformatie, stuk 6, nr. 3).

Evenmin kan uit de verklaringen van verzoekster blijken of ze de internationale bescherming geniet in Roemenië. Hoewel de bestreden beslissing terecht vaststelt dat verzoekster geen waarachtig beeld schept van haar verblijf in Roemenië omwille van de veelvuldige tegenstrijdigheden in haar verklaringen, kan hier hoogstens worden vastgesteld dat verzoekster verzaakt om mee te werken, wat slechts een indicatie is dat verzoekster haar verblijfsstatus en -omstandigheden in Roemenië verborgen wenst te houden. Bovendien erkende de bestreden beslissing de moeilijkheden die verzoekster heeft gekend omwille van haar medische problemen, die verzoekster attesteert en waarvoor zij in België werd behandeld. Het element dat verzoekster ook de moeder is van drie kinderen, die tevens zorgt voor de twee kinderen van haar zus, wordt in de bestreden beslissing wel vermeld, maar blijft onderbelicht. Dit gegeven werd door verzoekster aangevoerd, omdat zij hierdoor problemen had en dingen is vergeten, minstens het zeer moeilijk had onderweg. Thans blijkt dat voor de kinderen van verzoeksters zus een beslissing werd genomen tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het bovenstaande werd er niet aangetoond dat verzoekster wel degelijk de internationale bescherming geniet in Roemenië.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris op 24 mei 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP